

rită pe unul dintre eroii comuniști cei mai reușiți, pe Dumitru Dumitru.

Teatrul nostru are acum în program 14 piese românești. În ele, ca și la alte teatre, tinerii găsesc modele demne de urmat. Femei, bărbați, maturi și tineri, țărani și muncitori, personaje care militează pentru cinste, pentru demnitate, pentru iubire de patrie.

Nu trebuie să fim îngrijorați. Avem dramaturgi, artiști, teatre capabile să răspundă cu cinste cerințelor publicului. Dar trebuie să insistăm, să perseverăm, să nu ni se pară niciodată că am făcut destul.

DINU SĂRARU Nu putem avea pretenția că am epuizat, în colocviul de azi,

tema propusă; dar principalii ei parametri au fost atinși; rămâne să adăncim, în activitatea vie a teatrelor și, desigur, în paginile de dramaturgie și critică, această problematică a dimensiunii eroului contemporan. Să nu uităm că măreția eroului contemporan, capacitatea lui de a avea forță modelatoare, prin arta spectacolului și prin pagina de literatură — ca să ne rezumăm numai la profesiile celor prezenți aici — stă în profunzimea cu care vom ști să cugetăm asupra vieții, să avansăm idei proprii fenomenului revoluționar de azi, de talentul cu care vom ști să facem din creația artistică o realitate ofensivă.

„Rampă”,
acum
50 de ani
februarie
1934

Pentru *Richard III* de Shakespeare, Teatrul Național anunță două premiere: una cu Ion Manolescu, alta cu G. Ciprian. Competiția e strânsă, căci rolul rîvnit trezește mari ambiții. Regizorul Soare Z. Soare, cel cu ideea năstrușnică a dublei premiere, se asigură de un „pluton de aur” C. Nottara, G. Calboreanu, Maria Filotti, N. Bălățeanu, Al. Critico, Marietta Anca, Agepsina Macri, A. Athanasescu etc. Spectacolul, din păcate, e mai realizat în culise... ● La Opera Română, Ionel Perlea dirijează *Tristan și Isolda*. Cîntă Maria Snejina, Jean

Atanasiu, G. Folescu. În *Năpasta*, opera lui Sabin Drăgoi după Caragiale, George Folescu este un copleșitor Ion. Scena lirică, urgisită, are totuși valoare europeană. ● Pe adresa lui H. Ibsen, sosește la Oslo un cec emis de o editură pariziană. Poșta norvegiană e în mare încurcătură, „andrisantul” a decedat de 28 de ani... ● Ion Livescu împlinește 40 de ani de teatru. Îl sărbătoresc foștii săi elevi. ● În repetiții la Național un nou op de Nicolae Iorga, *Catapeteasma ruptă-n două*. Profesorul asistă la nașterea spectacolului și, după obiceiul său, găsește toți interpreții... geniali. ● Gazeta se miră perfid cum a găsit Puiu Iancovescu *Bani peșin!* Comedia cu acest titlu, la teatrul ce poartă numele buclucașului animator, are în distribuție pe cel care va deveni în curînd... Birlic. Deocamdată, Gr. Vasiliu este doar „brelorul” lui Iancovescu. ● Care este secretul viurilor Stradivarius? Un colecționar californian a descoperit într-o vioară a ma-

relii meșter un document olograf care risipește îndoielile: „divinele sunete s-ar datora nu „lacului pe bază metalică”, ci unei „rășini de Tyrol” cu care a fost impregnat lemnul. Oare? ● Care este primul studiu de dicțiune din teatrul nostru? Istoricul Xenofon Diacu îl descoperă în revista din 1836 „Muzeul Național”. Autorul nu e menționat, dar ideile lui nu se pierd prin vreme. „Glasul este tălmăcirea simțămintelor din lăuntru; accentul lui trebuie să se schimbe neîncetat”. ● Ce interpreți „mari” mai are *Scrisoarea pierdută*? De cîteva decenii, Iancu Brezeanu e Cetățeanul (însuși Caragiale „l-a uns”!), iar Mița Filotti încă mai este o fermecătoare Zoe. Dumneavoastră, maestre Brancimir, sînteți, deocamdată, Ionescu, „dascăl, băiat bun”! ● Căutați o „cuțitărie de prim rang”? În Calea Victoriei 2, puteți ascuți „tacimuri, foarfeci, specialități pentru bucătărie”.

I. N.